

Thư cảm ơn của blogger Nguyễn Ngọc Già

Dân Làm Báo

2-1-2018

Blogger Nguyễn Ngọc Già. Ảnh: FB Phạm Thanh Nghiên

Mến chào quý vị độc giả và các bằng hữu gần xa.

Tôi là Nguyễn Đình Ngọc (blogger Nguyễn Ngọc Già), về nhà hôm 27/12/2017, sau 3 năm tù, trải qua 4 trại tù: số 4 Phan Đăng Lưu, Chí Hòa, Bố Lát (Bình Dương) và Xuân Lộc (Đồng Nai).

Trước tiên, tôi chân thành gửi lời tri ân đến tất cả mọi người đã lên tiếng cho tôi, bày tỏ lòng thương mến và cả nỗi xót xa cho hoàn cảnh của tôi trong 3 năm qua. Tôi xúc động với nhạc phẩm "Lửa Tù" của nhạc sĩ Đình Đại viết tặng cùng giọng hát sâu lắng. Bản nhạc da diết và nồng nàn, chậm chậm và ấm áp theo từng giọt lệ trên gò má của tôi.

Sau nữa, tôi muốn trình bày với mọi người, việc tôi bị bắt không hề liên quan đến bất kỳ báo, đài nào và cũng không liên quan đến bất kỳ cá nhân nào cả.

Thậm chí, tôi biết trước tôi sẽ bị bắt. Tôi cố tình cung cấp thông tin cá nhân tôi qua 3 bài viết:

– Tôi biết ơn Việt Nam Cộng Hòa (1).

– Hội Nhà Báo Độc Lập Mất Đoàn Kết (2), trong có đoạn: “Nội tui được phong BMVNAH khi bà đã chết từ đời tám hoánh (chết trước 1975 khá lâu)! Khi ba tui (hồi sanh tiền) kể lại “chuyện đời xưa đời xưa”: Ông và ba ông chú tui đi “làm cách mạng” là đi (đại) và nói với nội tui: Má ở nhà, tụi con đi công việc vài bữa, tụi con về.

Thế là tôi nhớ có bài hát: Ba lần (ý lộn bốn chứ, vì ba tui đi mà còn về nhiều lần, rồi phụng dưỡng nội tui cho đến ngày bà mất) tiễn con đi, ba lần khóc (hổng có) thăm lạng lẽ!

Lâu quá, hông thấy ba ông chú tui về, ban đầu ba tui xí gạt là “tại, bị, bởi vì v.v...”, riết sau đó phải nói: Chắc “tụi nó” (tức ba ông chú tui) giông qua Cao Miên rồi. Cho đến ngày nội tui chết, bà cũng hông biết ba ông chú tui “đi làm cách mạng”. Do đó, bà nội tui có biết (cái) “bà... mẹ!... Việt Nam anh hùng!” gì đâu! ”

– Bàn về câu chuyện lá cờ (3).

Có thể nói, tôi đã cung cấp đến 90% lai lịch của tôi, chỉ trừ việc tôi đã từng là Phó trưởng ban Kế hoạch – Dự án và Phó trưởng ban Tư Liệu của HTV (Hochiminh City Television). Vì vậy giới an ninh tìm ra tôi không có gì lạ, bởi cho đến nay, tôi cam đoan cả Sài Gòn này, chỉ có duy nhất gia đình tôi là như vậy. Khi tôi đi cung ở PA92, tôi đã nói: “các ông tìm ra tôi, chẳng có gì ngạc nhiên. Không tìm ra tôi mới đáng chê” và họ cười.

Tôi từng thưa chuyện với mọi người rằng, tôi không hề rành rẽ internet. Vì vậy, tôi sử dụng cách thô sơ nhất, nhưng an toàn nhất. Thưa thật, nếu không có 3 bài báo trên, tôi tin chắc chắn 100%, cho đến nay tôi vẫn an toàn với: hộp thư gmail, với điện thoại “cùi bắp” và với... chẳng màng danh lợi gì cả.

Chia sẻ này, dành cho những ai chưa sẵn sàng ra mặt. Cam đoan an toàn 100%. Tất nhiên chỉ dành cho những người cùng tư tưởng như tôi.

Để dứt thư, tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn một lần nữa trước tấm chân tình của độc giả, bằng hữu gần xa có nhã ý giúp đỡ tôi về tiền bạc trong giai đoạn khó khăn này. Mọi việc giúp tôi, vui lòng liên hệ với cô Phạm Thanh Nghiê.

Trân trọng

Tù nhân Nhân quyền – Nguyễn Đình Ngọc

Vui lòng gọi tôi là “Tù nhân Nhân quyền”. Tôi sẽ trình bày tại sao lại là “TNNQ”, không phải “TNLT”.

Tôi kính gởi đến tất cả quý vị độc giả, bằng hữu gần xa tấm ảnh mới nhất với quan niệm: Luôn khỏe mạnh, dù trong bất kỳ tình huống nào.

2/1/2018

Nguyễn Ngọc Già

Nguồn: <https://baotienngdan.com/2018/01/02/thu-cam-on-cua-nguyen-ngoc-gia/>

www.vietnamvanhien.net